

WILBUR

DE SCHREEUW VAN DE STRIJDER

SMITH

DAVID CHURCHILL

AVONTUUR

'Topamusement.' – *de Volkskrant*

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers

Egypte-serie

Woestijngod (2014)
Vallei der koningen (2015)
Het koningsgraf (2015)
Magiër (2015)
Farao (2016)

Ballantyne-serie

Klauw van de valk (2014)
Furie van de valk (2014)
Triomf van de zon (2014)

Hector Cross-serie

Cirkel van het kwaad (2013)
Roofdier (2016)

Courtney-serie

Gouden leeuw (2015)
Roofvogels (2016)
Blauwe horizon (2016)
Moesson (2016)

Wilbur Smith

Met David Churchill

De schreeuw van de strijder

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *War Cry*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers

Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen, Maya Denneman,
Bep Fontijn, Willemien Werkman en Annemarieke Schaap

Omslagontwerp: Mecob

Omslagbeeld: Mark Owen/Arcangel Images

Auteursfoto: Francesco Guidicini

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2017 Orion Mintaka (UK) Ltd
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 700 1 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik draag dit boek op aan mijn vrouw Mokhiniso. Zij is de afgelopen decennia mijn grote vreugde en inspiratie geweest en zal dit nog lang blijven. Ik hou van je, mijn Fireball.

Er waren twee maanden verstreken sinds de oorlog was uitgebroken en de herfstzon aan de strakblauwe lucht boven Beieren was zo schitterend dat het passend leek om bier te drinken en uit volle borst met vrolijke stem liederen te zingen. Maar het Oktoberfest was afgeblazen en de Double Phaeton-limousine die over de korte oprijlaan van de villa in Grünwald, even buiten München, reed, kwam nieuws brengen dat allesbehalve heuglijk was.

De auto stopte. De chauffeur hield het achterportier open, zodat een voorname heer van achter in de zestig kon uitstappen en een butler in uniform hem kon binnenlaten. Even later keek Athala, gravin von Meerbach, op toen de advocaat van de familie, Viktor Solomons, de salon binnen werd gebracht. Zijn haar en baard mochten nu dan zilvergrijs zijn en zijn tred was minder energiek dan vroeger, maar de onberispelijke snit van zijn pak, het glimmende wit van zijn volmaakt gesteven boord en zijn smetteloos gepoetste schoenen weerspiegelden een geest die nog even precies, scherp en verstandig was als vroeger.

Solomons bleef voor Athala's stoel staan, knikte eerbiedig en zei: 'Goedemorgen, gravin.'

Zijn stemming leek bedrukt, maar dat was te verwachten, bedacht Athala. Solomons' geliefde zoon Isidore was aan het front. Geen enkele ouder die wist dat de overlevingskansen van zijn kind momenteel bepaald werden door de genade van de oorlogsgoden, zou zorgeloos zijn.

'Goedemorgen, Viktor. Wat een onverwacht genoeg je te zien.

Ga alsjeblieft zitten.’ Athala gebaarde met haar tengere hand naar de stoel tegenover haar. Daarna richtte ze haar aandacht op de butler die de gast had binnengebracht en nu op verdere instructies wachtte. ‘Braun, koffie graag voor *Herr Rechtsanwalt* Solomons. Wil je een plakje cake, Viktor? Of gebak?’

‘Nee, dank u, gravin.’

Er lag een sombere klank in Solomons’ stem, besefte Athala, en hij leek haar niet te willen aankijken, wat niets voor hem was. Hij heeft slecht nieuws, dacht ze. Gaat het over de jongens? Is er iets met een van hen gebeurd?

Ze dwong zichzelf om kalm te blijven. Ze mocht haar angst niet laten blijken, zeker niet nu er nog een bediende in het vertrek was. ‘Dat is alles, Braun,’ zei ze.

De butler vertrok. Athala voelde opeens een verlangen om het slechte nieuws nog even uit te stellen. ‘Hoe gaat het met Isidore? Gezond en wel, hoop ik.’

‘O ja, het gaat heel goed met hem, gravin,’ antwoordde Viktor wat afwezig, alsof hij er met zijn gedachten niet helemaal bij was. Hij was echter zo trots op zijn geliefde zoon dat hij het niet kon laten eraan toe te voegen: ‘Weet u, Isidores divisie staat onder leiding van niemand minder dan kroonprins Wilhelm! We kregen vorige week een brief van hem waarin stond dat hij zijn eerste gevecht al achter de rug had. Kennelijk had zijn majoor tegen hem gezegd dat hij zich voortreffelijk had gedragen toen ze onder vuur lagen.’

‘Dat geloof ik graag. Isidore is een goede jongen. Zeg, Viktor, wat brengt je hier?’

Solomons aarzelde even om zijn gedachten op een rijtje te zetten en zuchtte. ‘Ik vrees dat er geen manier is om de boodschap te verzachten, gravin. Het ministerie van Oorlog in Berlijn heeft me vandaag ingelicht dat uw man, graaf Otto von Meerbach, dood is. Het leek generaal von Falkenhayn beter dat u het van een bekende zou horen in plaats van dat u een telegram zou krijgen of bezoek van een onbekende officier.’

Athala zakte met gesloten ogen tegen haar stoel, niet in staat ook maar iets te zeggen.

‘Ik snap dat dit u veel verdriet doet,’ sprak Solomons verder, maar verdriet was wel het laatste wat ze voelde. Ze voelde vooral opluchting. Er was niets met haar zoons. En na al die jaren was ze eindelijk vrij. Haar man kon haar geen pijn meer doen.

Athala vermande zich. Van jongs af aan was haar geleerd haar fijne, porseleinen gelaatstrekken in toom te houden, zodat ze onder alle omstandigheden kalme, aristocratische elegantie uitstraalde. Het was haar tweede natuur geworden om haar ware gevoelens achter dat masker te verbergen, zoals het water in een vijver zich continu sluit om de peddelende poten uit te wissen die een zwaan in staat stellen om kennelijk met het grootste gemak over het glinsterende oppervlak te gaan.

‘Hoe is hij overleden?’ vroeg ze.

‘Hij is neergestort. Er is me verteld dat Zijne Excellentie deelnam aan een missie die van groot belang was voor het Duitse Rijk. De details zijn geheim, maar ik kan u wel vertellen dat het ongeluk boven Brits Oost-Afrika heeft plaatsgevonden. De graaf vloog in zijn prachtige nieuwe luchtschip de Assegai. Dit was haar eerste vlucht.’

‘Hebben de Britten hem neergeschoten dan?’

‘Dat weet ik niet. Onze ambassadeur in Bern heeft van zijn Britse collega alleen te horen gekregen dat de graaf was omgekomen. Dat was een beleefdheidsgebaar vanwege de hoge status van uw overleden echtgenoot. Ik heb echter begrepen dat de Britten geen eenheden van het Royal Flying Corps in Afrika hebben, dus we moeten aannemen dat dit een ongeluk was. Het gas dat gebruikt wordt om deze zeppelins te laten opstijgen, kan kennelijk zeer onstabiel zijn.’

Athala keek Solomons recht aan en zei heel kalm: ‘Was zij op dat moment ook aan boord van de Assegai?’

Er hoefde niet bij gezegd te worden wie die ‘zij’ was. Dat wist de advocaat, dat wist iedereen die ook maar enigszins op de hoogte was van de hogere Duitse kringen. Graaf von Meerbach was lange tijd een beruchte rokkenjager geweest, maar de laatste jaren was hij bezeten van één bepaalde minnares, een betoverende schoonheid met glanzend zwart haar en violetblauwe ogen die Eva von Wellberg heette. De graaf had Athala gesmeekt om van hem te scheiden, zo-

dat hij met von Wellberg kon trouwen, maar Athala had geweigerd. Haar katholieke geloof stond haar niet toe haar huwelijk te laten ontbinden. En dus hadden ze een regeling getroffen. Gravin Athala woonde, met hun twee jonge zoons, in haar volmaakt geproportioneerde klassieke villa in het chique stadje ten zuidwesten van München, waar de knapste koppen van de Beierse gemeenschap te vinden waren. Graaf Otto had zijn familiekasteel aan de oever van de Bodensee. Daar woonde ook zijn minnares, of in de ogen van Athala zijn hoer, en daar zag hij zijn zoons de zeldzame keren dat hij tijd of enigszins zin had om hen te ontvangen.

‘De Assagaai was ondergebracht op het terrein van de Meerbach Motorenfabriek,’ zei Solomons, refererend aan het enorme industriecomplex dat de basis vormde voor het familiefortuin. ‘Vooraanstaande functionarissen die erbij waren toen het luchtschip vertrok, hebben me verteld dat er een vrouw aan boord ging. Verder heeft het ministerie van Oorlog me laten weten dat alle inzittenden bij het neerstorten van de Assagaai zijn omgekomen.’

Athala stond zichzelf toe dat er even een verbitterd lachje over haar gezicht trok. ‘Ik ga niet huichelen en doen alsof ik het erg vind dat ze dood is.’

‘En ik ga niet doen alsof ik uw reactie afkeur. Ik weet heel goed hoeveel u door haar toedoen hebt geleden.’

‘Lieve Viktor, je bent altijd zo aardig en eerlijk. Je bent...’ Ze zweeg even om zichzelf te corrigeren. ‘Je was de advocaat van mijn man en toch heb je nooit iets gedaan wat nadelig voor me was.’

‘Ik ben de advocaat van de familie, gravin,’ corrigeerde Solomons haar voorzichtig. ‘Zolang u deel uitmaakt van de familie von Meerbach zal ik u altijd als mijn cliënt zien. Goed, mag ik vragen of u al in staat bent de gevolgen van uw mans tragisch heengaan te bespreken?’

‘Ja, dat lukt wel,’ zei Athala en toen, waarom wist ze zelf ook niet, kwam het verlies, dat ze tot dan toe niet had gevoeld, opeens hard bij haar aan. Hoeveel ze ook had geleden, ze was altijd blijven hopen dat haar man tot inkeer zou komen en zich weer aan zijn gezin zou wijden. Nu was al die hoop vervlogen. Ze begon te huilen en zocht in de tas bij haar voeten naar een zakdoek.

‘Als u mij toestaat,’ zei Solomons, die zijn hand in zijn zak stak.

Ze sloeg zijn aanbod af, schudde haar hoofd en durfde niet te praten. Eindelijk vond ze wat ze zocht en ze drukte de zakdoek tegen haar ogen, veegde langs haar neus, haalde diep adem en zei: ‘Sorry.’

‘Lieve gravin, u hebt net uw man verloren. Ondanks alle moeilijkheden was hij de man met wie u getrouwd was, de vader van uw kinderen.’

Ze knikte en zei met spottend medelijden: ‘Ik heb kennelijk toch geen hart van steen.’

‘Ik heb in elk geval nooit gedacht dat u dat had. Nog geen seconde.’

Ze knikte als dank naar hem en zei: ‘Ga alsjeblieft verder... Je ging geloof ik vertellen wat de gevolgen zijn van...’ Ze kreeg de woorden ‘zijn dood’ niet over haar lippen en dus zei ze: ‘van wat er is gebeurd.’

‘Precies. Een begrafenis is helaas niet mogelijk, zelfs niet als het lichaam is gevonden, want in dat geval zullen de Britten het inmiddels wel hebben begraven.’

‘Mijn man is overleden terwijl hij in het buitenland zijn land diende,’ zei Athala, die haar rug rechtte en weer evenwichtige kalmte uitstraalde. ‘Dat spreekt voor zich.’

‘Inderdaad. Ik denk dat het zeer gepast is, en zelfs verwacht zal worden, dat er een herdenkingsdienst gehouden zal worden, bijvoorbeeld in de Frauenkirche in München, in de familiekapel op Schloss Meerbach of desnoods bij de Motorenfabriek.’

‘De Frauenkirche,’ zei Athala direct. ‘Ik vind een fabriek geen geschikte locatie om een graaf van het Duitse Rijk te herdenken en de kapel bij het kasteel is veel te klein, want er zullen veel mensen komen. Kan iemand bij u op kantoor contact opnemen met het kantoor van de aartsbisschop om een geschikte datum vast te stellen en te helpen bij het organiseren?’

‘Natuurlijk, gravin, geen enkel probleem. Mag ik voorstellen de ontvangst na de dienst in het Bayerischer Hof te houden? Als u in grote lijnen aan de hotelmanager doorgeeft wat u wilt, weet het personeel precies hoe dat verder geregeld moet worden.’

‘Daar kan ik nu echt nog niet over nadenken.’ Athala sloot haar

ogen en probeerde de chaos aan gedachten en emoties in haar hoofd te ordenen en vroeg toen: ‘Hoe gaat het nu verder met mijn zoons en mij?’

‘De vele en gevarieerde bezittingen van de graaf maken zijn testament zeer complex. In hoofdlijnen komt het erop neer dat het familielandgoed hier in Beieren en een meerderheidsaandeel in de Motorenfabriek naar uw oudste zoon, Konrad, gaan, evenals de titel graaf von Meerbach. Uw jongere zoon, Gerhard, krijgt een kleiner aantal aandelen in het bedrijf. De diverse onroerende zaken en de inkomsten daarvan zullen voor elk van uw zoons in een trust beheerd worden tot ze vijftientig zijn. Tot die tijd zullen ze beiden een ruime toelage krijgen en uiteraard worden ook hun opleidingskosten vergoed. Verdere uitgaven zullen moeten worden goedgekeurd door hun bewindvoerders.’

‘En wie zullen dat zijn?’

‘In eerste instantie u en ik, gravin.’

‘Lieve help, het idee alleen al dat Otto me zoveel macht schenkt.’

‘Hij was conservatief, vond dat een moeder de opvoeding van haar kinderen voor haar rekening moest nemen. Maar let op, ik zei “in eerste instantie”. Zodra Konrad vijftientig is en zeggenschap krijgt over de familie zaken, wordt hij ook bewindvoerder voor zijn broer, die dan achttien zal zijn.’

‘Dus Gerhard zal zeven jaar zijn hand moeten ophouden bij Konrad als hij iets nodig heeft?’

‘Ja.’

Athala fronste haar wenkbrauwen. ‘Het baart me zorgen dat de ene broer zoveel macht heeft over de ander.’

‘Zijne Excellentie was er sterk van overtuigd dat een familie, net als een land, baat had bij het sterke leiderschap van één man.’

‘Maar hij heeft toch... Ik neem aan dat er voor mij iets geregeld is?’

‘Jazeker, daar hoeft u zich geen zorgen om te maken. U behoudt het geld uit uw eigen familie plus al het onroerend goed en alle spullen, juwelen, kunstwerken enzovoort die u tijdens uw huwelijk hebt verkregen en u ontvangt voor de rest van uw leven een ruime jaarlijkse toelage. Ook krijgt u een plaats in de raad van bestuur.’

‘Die raad van bestuur kan me gestolen worden,’ zei Athala. ‘Het gaat mij om mijn jongens. Waar moeten we wonen?’

‘U mag zelf weten of u hier in Grünwald wilt wonen of op Schloss Meerbach of dat u beide huizen gebruikt. Zijne Excellentie heeft geld opzijgezet voor het onderhoud van het kasteel en het bijbehorende landgoed en voor personeelskosten voor al het personeel dat nodig is om het niveau te handhaven dat hij zelf eiste. U kunt weer kasteelvrouw van Schloss Meerbach zijn als u dat wilt.’

‘Tot Konrad vijftientig wordt...’

‘Ja, dan wordt hij slotheer.’

Nadat Solomons was vertrokken, ging Athala naar boven naar de speelkamer waar Gerhard zat te spelen. Hij was voor haar een godsgeschenk, een onverwachte zegen. Zijn geboorte had een zeldzaam moment van vreugde opgeleverd in een huwelijk dat al lang niet meer te redden viel. Gerhard was verwekt in de laatste nacht dat Athala en Otto gemeenschap hadden gehad. Het was een korte, plichtmatige bedoening geweest en op de avond dat Gerhard werd geboren, was hij bij *Fräulein* von Wellberg. Dat maakte haar baby voor Athala nog dierbaarder.

Ze vroeg zich af hoe ze hem moest vertellen dat zijn vader dood was. Hoe vertelde je dat aan een kind van drie? Voorlopig had ze de moed niet om Gerhard te onderbreken in zijn spel met de houten blokken, zijn lievelingsspeelgoed.

Athala vond het altijd fascinerend om toe te kijken hoe haar zoon met de felgekleurde blokken speelde. Hij had intuïtief gevoel voor symmetrie. Als hij een blokje van een bepaalde kleur of vorm aan de ene kant van zijn nieuwste kasteel of huis of boerderij plaatste (Gerhard wist altijd precies wat hij aan het maken was), deed hij dat ook aan de andere kant.

Ze boog zich naar voren en drukte een kus op zijn hoofd. ‘Mijn kleine architect,’ mompelde ze, en Gerhard straalde van blijdschap, want van alle koosnamen die ze voor hem had, was dit zijn favoriet.

Ik zal het hem vertellen, nam Athala zich voor, maar nu nog niet.

Ze vertelde het aan haar beide zoons toen Konrad uit school was gekomen. Hij was pas tien, maar vond zichzelf al de man in huis. Als zodanig zorgde hij ervoor geen spoor van zwakte te tonen toen hij te horen kreeg dat de vader op wie hij zoveel leek dood was. In plaats daarvan wilde hij precies weten wat er was gebeurd. Had zijn vader tegen de Engelsen gevochten? Hoeveel had hij er gedood voordat ze hem te pakken kregen? Toen Athala hem niet de vereiste antwoorden kon geven, kreeg Konrad een woedeaanval en zei dat ze stom was.

‘Vader had groot gelijk dat hij niet van u hield,’ zei hij spottend. ‘U bent nooit goed genoeg voor hem geweest.’

Op elke andere dag zou Athala hem voor die opmerking wellicht een draai om de oren hebben gegeven, maar vandaag kwam hij er-mee weg. Konrads woede verdween net zo snel als die was gekomen en hij vroeg: ‘Als vader dood is, ben ik dan nu de graaf?’

‘Ja,’ zei Athala. ‘Jij bent graaf von Meerbach.’

Konrad slaakte een vreugdekreet. ‘Ik ben de graaf! Ik ben de graaf!’ riep hij, en hij marcheerde als een korte, dikke gardesoldaat met een rood hoofd door de speelkamer. ‘Ik kan doen wat ik wil en niemand kan me tegenhouden!’

Bij Gerhards bouwwerk, dat blokje voor blokje groter was geworden tot het bijna even hoog was als de bouwer zelf, bleef hij staan.

‘Hé, Gerdi, kijk dan naar me!’

Gerhard keek op naar zijn grote broer en glimlachte onschuldig.

Konrad trapte tegen Gerhards prachtige bouwwerk, zodat de blokken door de speelkamer vlogen. Hij trapte nog een keer, en nog een keer tot het bouwwerk helemaal stuk was en er alleen nog een kleurrijke puinhoop op de vloer lag.

Gerhards gezicht vertrok van wanhoop en hij rende snikkend naar zijn moeder.

Toen ze haar armen om haar jongste zoon heen sloeg, keek ze naar de jonge graaf die nu trots bij de door hem veroorzaakte puinhoop stond en ze besepte met bittere wanhoop dat ze dan wel bevrijd was van haar man, maar dat ze opnieuw tot slaaf gemaakt was door haar nog vreselijkere zoon.

Het magere meisje droeg een rijbroek die om haar dijen fladderde, want ze had te weinig vet om de broek te vullen. Haar kortgeknipte zwarte haar, waar doorgaans geen elastiekjes of speldjes in zaten, was in een knotje vastgezet onder haar cap. Haar sproetige gezicht was goudbruin en haar ogen hadden de kleur van de heldere, felblauwe Afrikaanse lucht die al haar hele leven op haar neerkeek.

Rondom haar strekten de met gras begroeide heuvels, met her en der een sprankelend beekje, zich uit naar de horizon alsof de Schotse Hooglanden waren overgebracht naar de hof van Eden: een magisch land van onbegrensde vruchtbaarheid, niet te bevatten afmetingen en een spannende, ongerepte wildernis. Hier lagen luipaarden op takken van bomen waarin ook krijsende apen en slangen woonden, zoals de glimmende, iriserende groene mamba, of de verlegen, maar dodelijk giftige boomslang. Het manshoge gras verborg leeuwen met scherpe snijtanden en klauwen en een nog dodelijker dier, de buffel, met hoorns die net zo gemakkelijk diep bij een mens in de darmen gestoken werden als een naainaald door fijn linnen ging.

Het meisje dacht amper aan die gevaren, want ze kende geen andere wereld dan deze en bovendien had ze veel belangrijker zaken aan haar hoofd. Ze aaide de fluweelzachte snuit van haar pony, een in Somalië gefokte vos waar ze onafscheidelijk van was sinds ze die acht maanden eerder voor haar zevende verjaardag had gekregen. De pony heette Kipipiri, wat in het Swahili zowel het woord voor vlinder was als de naam van de berg hoog aan de oostelijke horizon, die als een luchtspiegeling in de hittenevel glinsterde.

‘Kijk, Kippy,’ prevelde het meisje geruststellend. ‘Moet je al die stoute jongens en hun akelige hengsten zien. We zullen ze eens een poepie laten ruiken!’

Ze stapte naar de flank van de pony en sloeg met een handgebaar het aanbod van haar stalknecht af om haar in het zadel te helpen. Ze plaatste haar voet in de dichtstbijzijnde beugel, zette zich af en sprong net zo behendig in het zadel als een berijder op Derby Day. Ze boog zich naar voren langs Kipipiri’s hals, streelde de manen en fluisterde in haar oor: ‘Vlieg, lieverd, vlieg!’

Vervuld van een stimulerende maalstroom van gevoelens waarbij trots, verwachting en duizelingwekkende opwinding zich vermengden met zenuwen, een bang voorgevoel en een wanhopig verlangen zichzelf niet voor schut te zetten, hield het meisje zichzelf voor dat ze moest kalmeren. Ze was er inmiddels achter dat haar geliefde Kippy haar emoties aanvoelde en daardoor beïnvloed werd en ze zat beslist niet te wachten op een nerveuze, schichtige pony die aan te veel prikkels werd blootgesteld. En dus haalde ze diep adem, precies zoals haar moeder haar dat had geleerd, waarna ze langzaam en soepel uitademde tot ze de spanning uit haar schouders voelde wegvloeien. Vervolgens ging ze rechtop zitten en spoorde de pony aan tot stapvoets lopen, waarbij er paprikarood stof werd opgeworpen toen ze naar het starthek van het parcours gingen, dat voor het springconcours van 1926 op een van de velden van de Wanjohi Valley Polo Club was ingericht.

De ogen van het meisje keken strak naar de hindernissen die op schijnbaar willekeurige plekken van het parcours waren neergezet en ze dacht alleen maar: ik ga winnen!

An een van de balken die de golfijzeren overkapping van de veranda van het clubhuis overeind hielden, was een luidspreker bevestigd. Het schelle, blikachtige geluid van de versterkte mannenstem schalde eruit: ‘En dan nu de laatste deelnemer in de categorie springruiters onder de twaalf, juffrouw Saffron Courtney op Kipi-pipi-piri...’ Het werd even stil en toen sprak de stem verder: ‘Het spijt me heel erg, maar er is iets te weinig talent in die categorie, vrees ik.’

‘En iets te veel gin, niet dan, Chalky!’ riep een stem vanuit het publiek dat op de houten banken zat die dienstdeden als zitplaatsen voor de toeschouwers bij het jaarlijkse springconcours dat de polo-club voor kinderen van hun leden organiseerde.

‘Daar heb je helemaal gelijk in, beste jongen,’ beaamde de omroeper, en hij sprak verder: ‘Tot nu toe is er maar één foutloze rit gereden en wel door Percy Toynton op Hotspur, wat betekent dat Saffron de

enige ruiter is die tussen hem en de overwinning in staat. Ze is veruit de jongste deelnemer aan deze wedstrijd, dus geef haar een groot applaus als ze naar de startstreep gaat.’

Er klonk een flauw applaus van de pakweg vijftig blanke kolonisten die daar waren om hun kinderen aan het springconcours te zien deelnemen of die elke kans aangrepen om hun boerderij of bedrijf te verlaten en elkaar te treffen. Ze waren loom door de warmte aan het begin van de middag en door de ijle lucht, want de polovelden lagen op een hoogte van ruim 2400 meter, wat het effect van hun heroïsche alcoholconsumptie leek te versterken. Enkele zeer afgestompte, decadente zielen waren verder nog verdoofd door opium, terwijl degenen die duidelijke tekenen van energie of gejaagdheid vertoonden, waarschijnlijk cocaïne hadden gesnoven, dat voor waaghalzen in de Keniaanse gemeenschap sinds kort net zo gewoon was geworden als een cocktail voor het diner.

Saffrons moeder, Eva Courtney, was echter volkomen nuchter. Ze was zeven maanden zwanger, had na de geboorte van haar dochter twee miskramen gehad en mocht niets sterkers drinken dan af en toe een glas Guinness om haar krachten op te bouwen. Ze keek naar de hindernissen die op een van de polovelden waren neergezet en fluisterde: ‘Succes, lieverd.’ Ze gaf een kneepje in de hand van haar man.

‘Ik hoop maar dat ze niet valt,’ zei ze. Er straalde moederlijke bezorgdheid uit haar donkere violetblauwe ogen. ‘Het is nog maar een kind en moet je kijken hoe hoog sommige hindernissen zijn.’

Leon Courtney glimlachte naar zijn vrouw. ‘Maak je geen zorgen, schat,’ verzekerde hij haar. ‘Saffron is jouw dochter, wat betekent dat ze zo dapper is als een leeuw, zo mooi als een roze flamingo... en zo taai als een oud mannetjesrijpaard. Ze komt hier ongeschonden uit, let op mijn woorden.’

Eva Courtney glimlachte naar Leon en liet zijn hand los, zodat hij kon gaan staan en naar het poloveld kon lopen. Dat is mijn Das, dacht ze. Hij kan niet van een afstand naar zijn dochter zitten kijken. Hij moet er vlakbij zijn.

Eva had Leon de bijnaam Das gegeven op een ochtend ruim tien

jaar geleden vlak nadat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Ze waren gaan paardrijden toen de zon opkwam over de Rift Valley. Eva ontdekte een grappig wezen dat ongeveer zo groot was als een gedrongen, stevige hond met korte poten. Het beest had een zwarte vacht bij zijn buik en was bovenop wit en lichtgrijs, snuffelde rond in het gras als een oude man die zijn leesbril zoekt.

‘Wat is dat?’ had ze gevraagd, waarop Leon antwoordde: ‘Dat is een honingdas.’ Hij vertelde haar dat dit merkwaardige beest een van de wreedste, meest onverschrokken wezens in heel Afrika was ‘Zelfs een leeuw loopt er met een grote boog omheen,’ had Leon gezegd. ‘Benaderen op eigen risico.’

Hij zou het over zichzelf kunnen hebben, had Eva gedacht. Leon was toen pas halverwege de twintig en probeerde als safarigids de kost te verdienen. Nu was hij negenendertig. De jongensachtige gedrevenheid die uit zijn ogen straalde, had plaatsgemaakt voor de kalmere zelfverzekerdheid van een man in de bloei van zijn leven, die alle vertrouwen had in zijn bekwaamheid als jager en vechter. Leon had een diepe plooi tussen zijn wenkbrauwen en hij had rimpeltjes rond zijn ogen en mond. Met de frustratie die vrouwen door de eeuwen heen hadden gevoeld, voor wie rimpels een ongewenst teken waren dat hun jeugd en schoonheid afnamen, moest Eva beseffen dat het bij haar man eerder op ervaring en gezag duidde en dit hem alleen maar aantrekkelijker maakte. Zijn romp was wat gevulder en zijn middel was niet meer zo slank als vroeger, maar – en ook dat was oneerlijk! – daardoor leek hij alleen maar sterker en machtiger.

Eva keek om zich heen naar de andere mannen van de expatgemeenschap in dit deel van Kenia. Haar ogen bleven rusten op Josslyn Hay, de vijftwintigjarige erfgenaam van de graaf van Erroll, die de titel Lord High Constable of Scotland zou erven. Hij was een lange, stevig gebouwde jongeman en droeg een kilt, wat hij vaak deed ter ere van zijn afkomst, en hij had een okerrode Somalische sjaal over zijn ene schouder hangen. Hij was knap om te zien, met zijn achterovergekamde blonde haar als van een filmster. Zijn diepblauwe ogen keken naar de wereld, en dan in het bijzonder naar de

vrouwelijke bewoners, met de luie, onder zware oogleden vandaan loerende schaamteloze blik van een roofdier dat naar zijn volgende maal kijkt. Hay had de helft van de blanke vrouwen in Brits Oost-Afrika verleid, maar Eva kende dit type maar al te goed en was te tevreden met haar eigen alfamannetje om ook maar enigszins geïnteresseerd te zijn aan zijn veroveringen te worden toegevoegd. Bovendien was hij veel te jong en onervaren om haar belangstelling te wekken. Wat de rest van de mannen betreft, dat was een zootje ongeregelde aristocraten die de nieuwe wereld van het naoorlogse Groot-Brittannië waren ontvlucht; arrogante mannen die op kosten van hun familie in het buitenland woonden en maar hoopten dat de cheque van het thuisfront zou worden gestuurd; en avonturiers die naar Afrika gelokt waren met de belofte van een leven dat ze thuis nooit hadden kunnen krijgen.

Leon Courtney was echter anders. Zijn familie woonde al tweehonderdvijftig jaar in Afrika. Hij sprak net zo vloeiend Swahili als Engels, sprak met de lokale Masai in hun eigen taal en sprak uitstekend Arabisch, een noodzakelijke voorwaarde voor een man wiens vader een bedrijf had opgericht dat met een enkele stoomboot op de Nijl was begonnen maar nu ook bestond uit goudmijnen in Transvaal, katoenvelden in Egypte en oliebronnen in Mesopotamië. Leon speelde geen spelletjes. Dat was niet nodig. Hij was mans genoeg zoals hij was.

Ja, Das. Ik ben een geluksvogel, dacht Eva. En het grootste geluk is nog wel om van je te houden en door je bemind te worden.

Saffron dwong zichzelf tot kalmte bij het begin van haar rit. Ik moet Percy verslaan, hield ze zichzelf voor.

Percy Toynton werd over een week dertien en mocht dus nog maar net meedoen aan dit concours. Hij was niet alleen bijna twee keer zo oud als Saffron, maar hij en zijn paard waren ook veel groter en sterker dan zij en Kipipiri. Saffron vond Percy geen aardige jongen. Hij was een opschepper en deed zichzelf graag slim voor ten koste van andere kinderen. Maar goed, hij had het parcours fout-

loos afgelegd. Dat moest ze dus evenaren en daarna moest ze hem zien te verslaan in de daaropvolgende barrage.

‘Niet op de zaken vooruitlopen,’ had haar vader die ochtend tijdens het ontbijt tegen haar gezegd. ‘Dat is een heel belangrijke levensles. Als je voor een grote, moeilijke taak staat, ga dan niet piekeren hoe lastig dat is. Splits de taak op in kleinere, makkelijker te behappen onderdelen. Werk ze dan een voor een af en uiteindelijk zul je zien dat je datgene gedaan hebt wat zo lastig leek. Snap je dat?’

Saffron had een gezicht getrokken en haar lippen gespannen heen en weer bewogen terwijl ze nadacht over wat haar vader had gezegd. ‘Ik denk het wel,’ had ze zonder veel overtuiging geantwoord.

‘Oké, zorg ervoor dat je een foutloze rit rijdt. Dat is heel moeilijk, of niet soms?’

‘Ja.’ Saffron knikte.

‘Ik durf te wedden dat je als je naar een hindernis kijkt altijd denkt dat je er wel overheen kunt.’

‘Altijd!’ beaamde Saffron.

‘Nou dan, denk er niet over na hoe lastig het is om een foutloze rit te rijden. Denk aan die ene gemakkelijke hindernis, dan aan de volgende en weer aan de volgende... Als je aan het eind komt en over alle hindernissen bent gesprongen, heb je een foutloze rit en leek het helemaal niet moeilijk.’

‘O, ik snap het!’ had ze enthousiast gezegd.

Saffron tuurde langs de rommelige rij van haar concurrenten en hun ouders aan de kant van het parcours en zag haar vader. Hij ving haar blik en zwaaide vrolijk naar haar. Ook schonk hij haar een brede glimlach, waar ze altijd blij van werd, want daaruit sprak optimisme en vertrouwen. Ze glimlachte terug en concentreerde zich op de eerste hindernis: twee gekruiste witte balken die samen een kruisje vormden dat in het midden lager was dan aan de zijkan-ten. Dat is een makkie, dacht ze, en ze voelde zich opeens sterker en zelfverzekerder. Ze spoorde Kipipiri aan en de kleine vos ging in draf en daarna in galop naar het starthek en de hindernissen.